

Solstein-Solsteinborg: Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) bemærkede om mig og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse), som med mig har dannet Mindretallet, at vi særlig have taget Tiendeiernes Interesse i Forsvar, skal jeg indrømme det, men det synes mig ogsaa, at dette ligger ganske nær. Vi vare 11 Medlemmer i Udvalget, og af disse 11 toge de 9 væsentlig Tiendeydernes Interesse i Forsvar; det laa derfor ikke saa ganske fjernt, at vi to toge Tiendetagerens Interesse i Forsvar. Hvad angaar, at vi skulde bidrage til, at man kunde komme ind paa den Retning, som Mindretallet har tilladt sig at antyde til at faae Sagen ført frem paa, vil jeg sige, at jeg tror, Mindretallet har løst den Opgave, der kunde ligge for det. Det har nemlig bragt det dertil, at Ministeren flere Gange har udtalt sig i en bestemt Retning, og naar man altsaa vil gaa den antydede Vej, ligger det i Flertallets Haand nu at faae Sagen omformet saaledes, at man endog inden 3die Behandling kan komme til at give den en Skikkelse, som ganske vist ikke bliver den endelig afgjørende, men som dog bringer Sagen ind paa en saadan Vej, at der for Fremtiden kan bygges Noget derpaa.

Svagsbro: Jeg forstaar ikke ret, hvorledes det ærede Medlem kan sige, at det er meget let for Flertallet at bringe Sagen ind paa en saadan Vej, naar hverten den høitærede Minister eller Mindretallet, som skulde anvise Veien, ere villige til at gjøre det. De sige; Naar I ville gaa denne Vej op, men de gjøre ikke noget bestemt Forslag dertil. De ville have, at vi skulle gjætte deres Tanker og derefter stille Forslag, men det er dog nok at forlange formeget. Dernæst maa jeg nedlægge en bestemt Indsigelse imod den Udtalelse, at de 9 Medlemmer af Udvalget kun have havt Tiendeydernes Lær for Die. Det er det ærede Medlem aldeles uberettiget til at sige. De 9 Medlemmer have set fuldt saa meget paa Tiendetagerens som paa Tiendeydernes Interesse. Det har været os om at gjøre at finde det retsfordigste Grundlag, og jeg tror, at det Forslag, som foreligger, er et Vidnesbyrd om, at vi have søgt at finde et saadant. Vi have netop villet gaa bort fra Lovforslagets Bestemmelse for at finde en Vej, ad hvilken vi kunde ramme de forskjellige Interesser, saaledes som Forholdene i de forskjellige Egne med Villighed og Retfærdighed krævede det, saaledes, at hverten Tiendetagerne eller Tiendeyderne

kunde have ffjellig Grund til at beklage sig. Naar det ærede Medlem ikke har villet deltage deri, skulde han have paavist os en anden Vej, ikke blot med enkelte Ord, men formuleret paa en bestemt Maade, saa at vi kunde se, hvorledes Tankerne skulde gennemføres. Det ærede Medlem ved f. Ex., at jeg som Medlem af Udvalget ønskede, at der skulde nedsættes Kommissioner til at afgjøre Sagen, fordi jeg troede, at man derved kunde faae en retfærdigere Afgjørelse end ad den Vej, der nu er foreslaaet. Ved nærmere Overveielse kom jeg dog til at indse, at det vist vilde være at sætte formeget i Bevægelse, naar der skulde nedsættes en saadan Kommission paa ethvert enkelt Sted, hvor der var Uenighed tilstede mellem Tiendeyder og Tiendetager, thi man maa jo erindre, at det, som en saadan Kommission skulde vedtage, maatte være en Norm, hvorefter Tienden skulde ydes for den følgende Tid, og det kunde jo let ske, at hvad der kunde være retfærdigt i Diebliffet i en Egn, kunde om saa Nar paa Grund af forandrede Forhold f. Ex. Anlægget af en Havn eller af en Jernbane, hvorved hele Samfundets sik en anden Retning, være aldeles uretfærdigt. Vi maatte da have saadanne Kommissioner maasse hvert femte eller hvert tiende Aar, og det vilde være for vidtløftigt, naar vi kunde gaa den anden Vej gennem de aarlig fastsatte Kapitelstager, som dog i Reglen nogenlunde træffe det Rette. Lovrigt er det jo en Selvfølge, at kan man anvise os en anden Vej, ad hvilken man bedre kan træffe det Retfærdige, saa skulle vi være villige til at gaa ind derpaa. Det have vi udtalt i Betænkningen, og jeg tror heller ikke, at den høitærede Minister kan være i Tvivl om, at vi ville være villige hertil, saasnart han blot vilde række os Haanden dertil, men det staar ogsaa for mig, at det — som allerede tidligere bemærket — er noget Uført, at en Minister har vægret sig ved at komme tilstede i et Udvalg, og der at række Haand til, at en Sag kan blive oplyst, forhandlet og maasse endt saa godt som muligt. Jeg kender mange Exempler paa, at der har været Ministre, som have sagt, at de med Glæde vilde møde, saa snart og saa ofte Udvalget ønskede det, men jeg kender intet Exempel paa, at en Minister har vægret sig ved at hjælpe til, at et Udvalgs Arbejder kunde fremmes paa den bedste Maade. Det lille Forslag, som her foreligger, er jo i Grunden kun et Par Linier af det Forslag om Afløsning af Tienden, som for et Par Aar siden har foreligget her i Thinget. Jeg havde ønsket, at vi vare komne til en saadan Afløsning, og jeg havde ogsaa troet, at det her om-